

Water oppompen

Het systeem om water naar het dak te pompen heeft Hortu van mijn vader geleerd. Het bestaat uit drie waterreservoirs op verschillende hoogtes. Het onderste reservoir wordt rechtstreeks gevuld door onze waterleiding. Hierin bevindt zich een brede, schuin geplaatste buis met een houten schroefdraad die nauw in de buis past. Met een slinger aan de bovenkant wordt het water door de schroef omhoog gebracht naar het tweede reservoir, een constructie die we een hydrothics noemen. Dit systeem vereist veel kracht: twee mensen moeten tegelijkertijd aan een slinger draaien. Hiervoor worden vier slaven vrijgesteld van landwerk om dit zware werk te verrichten. Voor deze gelegenheid dragen zij kleurrijke, fijn gesponnen linnen kleding, omhangen met zilveren sieraden. Als de zon op hun halskettingen schijnt, kun je de schitteringen tot ver in de omtrek zien, zelfs vanuit de tempel, ons heiligdom.

Ik herinner me nog vaag hoe onze tuinman bij de begrafenis van mijn vader Larth zilveren draden door de leeuwenkoppen aan het dak liet hangen als eerbetoon.

Mijnen

Mijn vader was eigenaar van meerdere mijnen, waaronder een loodmijn met zilver als bijproduct.

Deze mijn heeft mijn vader de naam Lartha Plumbara gegeven. Na zijn dood hernoemde mijn moeder de mijn tot Lartha Argenton. Ze paste de naam aan op de bronzen plaat van de tempel door voorzichtig de oude naam weg te vijlen met een stuk vulkanisch tufsteen en de nieuwe naam eroverheen te graveren.

Hortu is niet alleen onze tuinman, maar tevens een manusje-van-alles. In de mijn Lartha Plumbara scheidt hij lood en zilver door het te smelten in een oven, gevoed met fijngehakte houtblokken. Vervolgens trekt hij het nog warme zilver door bronzen platen met steeds kleinere gaten, totdat er een fijne draad ontstaat. Deze draden werden als een zilvergordijn door de leeuwenkoppen aan de dakgoot gehangen.

Mijn ouders

Ik heb nooit mijn genetische ouders gekend en derhalve zijn mijn pleegouders voor mij in alle opzichten mijn echte ouders.

Mijn vader Aranth heb ik niet leren kennen; hij stierf toen ik twee jaar oud was. Hij was een kundig bouwmeester en hield toezicht op de bouw van het grote aquaduct dat water van de bergen naar onze stad brengt. Dat indrukwekkende bouwwerk is zijn verdienste, en we noemen het dan ook Aranthaqua. Na zijn dood nam zijn broer Velthur deze taken over. Hij bezoekt nog regelmatig mijn moeder om samen te overleggen over verbeteringen in de bouw van aquaducten. Dagelijks maken we nog gebruik van het bergwater dat via dit systeem stroomt.

Mijn moeder is een vooraanstaande vrouw in onze stad. Ze maakt deel uit van het stadsbestuur en beheert en beschrijft eigendommen die ze met een priem in bronzen platen graveert en op de tempelmuren bevestigt. Binnen het priesterdom heeft ze een speciale rol: het zegenen van huwelijken met het bloed van een geofferd schaap.

Om haar nek draagt zij altijd een zware ketting van puur goud, waarin ze zelf tafereltjes heeft gegraveerd van de huwelijken die zij heeft ingezegend. Deze bevatten de namen van de partners en soms van de getuigen. Als er geen plek meer is voor nieuwe gravures, geeft zij de ketting aan de opperpriester, mijn grootvader Larth, die deze in de tempelkuis opbergt en haar een nieuwe ketting geeft. Dit huwelijksritueel vindt plaats onder toezicht van minimaal twee priesters. Zo worden alle gesloten huwelijken voor het nageslacht vastgelegd. Bij overlijden wordt de ketting gebruikt om de gegevens van de overlevende terug te vinden en deze te gebruiken bij het ontwerpen van een grafzerk.